

slaget. Men jeg har lyst til som almindeligt medlem af Folketinget at knytte nogle bemærkninger til drøftelsen af Kyotoprotokollen og det danske samfunds mulighed for at levere et bidrag.

Et af argumenterne mod Kyotoprotokollen i øjeblikket er, at den ikke omfatter Kina, og da Kina og andre udviklingslande er store udledere af drivhusgas, så er det alligevel meningsløst, at vi gør en særlig indsats i Vesten, og navnlig, at vi skulle gøre en særlig indsats i Danmark, og da især, at vi i Danmark skulle gå foran andre lande med hensyn til at gøre en indsats.

Der vil jeg gerne henvise til mine egne erfaringer som medlem af Kinas Råd for International Udvikling og Miljø, hvor et antal ministre og eksperter fra Kina, vel godt 15 stykker, og 15 udenlandske eksperter under forsæde af den kinesiske statsminister har til opgave at se på, hvordan man kan sikre en bæredygtig udvikling i Kina.

Den kinesiske regerings prognose er, at man vil firedoble den økonomiske aktivitet i Kina fra år 2000 til år 2020 – firedoble! Med den teknologi, vi kender til i dag, vil det betyde, at der formentlig vil blive brændt 3 mia. t kul af i Kina til den tid, og vores klimaregnskab vil komme fuldstændig ud af balance. Vi vil formentlig ikke, hvis det fortsætter efter 2020, tilnærmelsesvis kunne overholde selv det mest skrækkindjagende scenarium for det internationale klimapanel.

I den sammenhæng er det min bestemte opfattelse, at hvis det skal lykkes for os at overbevise kineserne om at yde deres bidrag til at løse det her globale problem, så er det helt afgørende for det første, at rige lande viser, at de kan overholde deres internationale forpligtelser; for det andet, at eksempelvis et lille land som Danmark viser, at man godt kan have udvikling og gøre noget for at begrænse sine klimagasser på samme tid. Man kan sagtens være et rigt land og gøre noget for det globale miljø og for egen bæredygtig udvikling. Og for det tredje er det helt afgørende, at man i sit eget land udvikler en teknologi, som kineserne har mulighed for at bruge.

Jeg vil nævne et enkelt eksempel fra dette Kinas Råd for International Udvikling og Miljø, som har særlig adresse til Danmark. Vi lavede en beregning via internationalt anerkendte eksperter, der viste, at man kunne forsyne hele Peking med strøm til konkurrencedygtige priser,

hvis man lavede en gigantisk satsning på udbygning af vindkraft i Indre Mongoliet. Det ville ikke koste mere end gasfyret kraft osv., og det ville være en fantastisk satsning. Hvis man gjorde det på den måde, ville man selvfølgelig få CO₂-fri strøm; man ville få noget, der gennem mange, mange år kunne levere strøm til det kinesiske samfund og også give basis for udvikling ikke mindst i Kinas mere fjerntliggende provinser, hvad der er et stort problem for det kinesiske samfund.

Her har vi altså et fremragende eksempel på, at et land som Danmark, hvis man antog, at den slags projekter blev gennemført, kunne gå ind og spille en førerrolle. Det ville også give ordrer til danske virksomheder, det ville give muligheder.

Men hvordan tror man, kineserne oplever det, når man hører, at vi i Danmark har besluttet os til, at klimaforpligtelserne skubber vi over til udlandet; vindmøller er noget, vi håber at industrien kan overtale udenlandske investorer til at investere i; det er ikke noget, vi selv investerer i?

KL 16.55

Vi har lige gennemgået et kvartal i Danmark, hvor der ikke blev opstillet en eneste vindmølle, og denne Danmarks mest førende industri – vi kommer tilbage til det under det næste punkt på dagsordenen, men jeg vil bare nævne det i den her sammenhæng – har i dag det gigantiske problem i forhold til omverdenen, at Danmark efter regeringsskiftet har besluttet sig for nærmest at afvikle udbygningen med vedvarende energi.

Jeg synes, at det netop i relation til Kina, netop i relation til de gigantiske udfordringer, vi står over for, er utrolig vigtigt, at et lille land som Danmark gør alt, hvad der er muligt i vores eget land for at demonstrere, at vi overholder internationale forpligtelser, at vi er i stand til at kombinere velstand og overholdelse af internationale forpligtelser, og at vi kan udvikle en teknologi, som andre lande kan nyde fordel af, og som kan give eksportindtægter for danske virksomheder og beskæftigelse bagefter.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg synes, det var uhyre interessant at høre hr. Svend Aukens indlæg om sine erfaringer fra Kina, og jeg tror også, man må sige, at netop Kina jo er et land, der i størrelse har det format, som hr. Auker ønsker at have på Danmarks vegne i energipolitikken.